

První dobrodružství v kolonii

Sluneční paprsky propalující se přes mraky lehce ohřívaly místnost ze stlučených, hrubě opracovaných dřevěných prken, které i po těch letech lehce voněly borovicí. I kdyby člověk nevnímal ten líbezný zvuk ptáků a provoněný vzduch lučních květin, tak to že je dnes neděle zlepšilo náladu každému. I přes to vše je v táboře těžký život, a proto mi nemůže nikdo vyčítat, že se tu snažím přežít se vším, co jsem se naučil.

Ano být nájemným vrahem v Khorinisském cechu zlodějů mělo i své temné stránky, ale naučili mě, jak přežít kdekoli a kdykoli. A na moji obhajobu jsem bral práci vždy jen na ty, co se obohacovali na ostatních. Ačkoliv se synem soudce Alexandra jsem už přestřelil. Tenkrát se na mě vrhlo celé město jako bych byl mrchožrout v obklíčení smečky vlků. Nakonec mě zradila ta, co mi celou dobu tvrdila, že nejdůležitější je rodina. Ano ta proradná mrcha Cassia mě prodala za odměnu, a ještě jim u toho zahrála takové divadlo, že jsem byl obviněn snad ze všech činů, co se ve městě staly.

U soudu to byla další blamáž plná lží a intrik. Bez ohledu na důkazy a svědky jsem vyfánsnul šest trestů smrti. Díky bohu, že Rhobar trest smrti zrušil. Tolikrát bych umřít určitě nechtěl. Minimálně tenkrát jsem si to myslel, než jsem se probral na pláži u menšího jezírka...

Srdečné pozdravení od Bulita mě v tom slunečném ránu vrátilo do reality a dalo mi vzpomenout všechny ty příběhy, které jsem za deštivých nocí poslouchal v hostinci U mrtvé Harpije při mihotání svíček. Když mě Diego odváděl do tábora, velmi jsem ho bavil barvitým vyprávěním z města. O lesních pannách vysávajících potulné kopáče a malých skřetech sloužících jako bardi v Gomézově kapele.

Těžká dřina v dolech s minimálními dávkami jídla pro většinu nově příchozích znamenala rychlou smrt na vyčerpání a ti, co se dokázali adaptovat, většinou skončili v pařátech důlních červů. Pokud jsem chtěl přežít, musel jsem se povinností v dolech vyhnout. Hrát slabomyslného mi přišlo ze všech možností nejrozumnější, a tak jsem začal. Pro nepotřebné v táboře nebylo místo, ale zalíbil jsem se samotným rudobaronům, a tak jsem měl přístup i do vnitřního kruhu hradu. Stačilo jen párkrát neopatrně spadnout, znát pár vtipů a umět žonglovat. V dolech už mě od té doby nikdo neviděl. Celou kolonii jsem prozkoumával a hledal slabé místo bariery, abych mohl zmizet a pomstít se těm co mě zradili.

Na místě výměny jsem zjistil, že pokud bude člověk zakryt magickou rudou, může být vytažen z bariéry ven. Místo, kde jsem byl svržen do tohoto pekla se mohlo stát místem mého znovuzrození. Ano, výtah každý měsíc vyvážející rudu pro Rhobara byl mým lístkem ven. Bohužel dostat se jakkoli k této rudě bylo mimo mé možnosti. Ve starých rukopisech pod hradní kaplí jsem našel zmínku o mocném brnění, ukutého z čiré síly magické rudy. Nositel této bájně zbroje nebyl nikdo jiný než Bergmar, který díky ní dokázal svoji pevnost včetně dolů udržet celých 80 let před nájezdy krvežíznivých skřetů. Zbroj byla bohužel ztracena a nikde jsem o ni již nenašel ani zmínku. Neměl jsem co ztratit a když se mi z hradní kovárny povedlo získat jak meč, tak i brnění strážce, rozhodl jsem se najít Bergmarův hrob. Ve freskách v táborovém vězení jsem našel umístění jeho hrobu, které zde vytesali jeho purkrabí předtím, než v těchto černých kobkách vyhladověli.

Další den, provoněný vůní Snafových jídel, linoucích se z vedlejší kuchyně začal a já si od svého souseda vyzvedl jedno ragú ze žravých štěnic. Od jižní brány to byl asi půl den cesty směrem na západ. Před západem slunce jsem dorazil na mýtinu. V okolí rostla spousta rozličných bylin a přes vzrostlé koruny stromu lehce prosvítaly poslední sluneční paprsky dnešního dne. Ačkoliv byly v dálí slyšet skřeky slunících se mrchožroutů, jediné, co mě nenechalo chladným byl temný vstup do podzemních katakomb.

Závan ztuchlého masa vznášejícího se nad vstupem by odpudil snad i mrtvého. Po sestoupení asi 20 schodů jsem se objevil ve slabě osvětlené místnosti s obrysem rakev v zadní části místnosti. Pokud něco nenávidím, tak to jsou pavouci a zde byly všechny stěny posety snad milionem těchto zrůd. Vzal jsem ze zdi pochodeň a posvítíl s ní na rakev. Ačkoliv to bylo spoustu let od smrti Bergmara, tak jeho skvostně vyřezávaná dubová rakev nejevila jedinou známku opotřebení. Při odtažení víka jsem byl zklamán pohledem na prázdnou rakev. Z míry mě vyvedl nesnesitelný a hluboký smích, který se mi ozval za zády. Před východem stál v zelené záři pán této krypty. Bergmar se tam tyčil v sebevědomém postoji. Co do objemu a mohutnosti byl až děsivě obrovský. Na jeho gigantických končetinách se mu vzdouvaly a převalovaly pletence svalů. Pyšná sebedůvěra, pramenící z obrovské fyzické síly čísel z každého jeho nepatrného pohybu. I přes děsivé zosobnění hrubé síly na něm byly nejvíce odstrašující velké smaragdově zelené oči sledující mou osobu bez sebemenší reakce. S rychlostí hladového geparda jsem vytasil meč a vyletěl do útoku, než Bergmar dokáže zareagovat. Ovšem jeho obří ruce jako dvě kobry vyletěly proti mému krku. V té rychlosti mi vyhodil meč z rukou a jeho pletence svalů a šlach vystoupily na mohutných pažích. Začal jsem se kroutit a svíjet v marném pokusu o vyproštění z ocelového sevření jeho rukou. Uchopil jsem jej za zápěstí a pokoušel se odtrhnout od krku tyto neúprosné prsty. Netrvalo to dlouho a začaly mi ochabovat ruce a před očima se mi červeně zamlžilo. Bylo zle. Poslední záchrana. A tak jsem vytáhl z boty dýku a ze všech sil ji zabodl tomu mramorovému obru do hlavy až po jílec čepele. S mohutným zaskučením mě pustil ze svého sevření a jako vzteklý býk začal kolem sebe mlátit svými mohutnými a nepřírozeně dlouhými rukami. Následně se začal bortit strop. Nebylo času nazbyt. Musel jsem zmizet. Už jsem byl v bezpečí venku z krypty, když jsem ucítil silnou bolest v zátylku a před očima se mi zatemnilo ...

Další den v tomhle pekle. A ještě k tomu ti stavbyvedoucí nejsou schopni udělat ani pořádné podpory, aby se pády stropu neopakovaly. Ale že nechají zavalit celý důl jsme nečekali vůbec nikdo. Další práce pro nás a aby toho nebylo málo tak ještě v nejnebezpečnější částí kolonie. Cestou kolem starých katakomb jsme našli asi stráž z tábora – podle zbroje. Divně blekotal a celou hlavu měl od krve. Nevím, jestli se z toho dostane...